

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Baldvini Cabilliavi E Soc. Iesv Magdalena

Cabilliau, Baudouin

Antwerpen, 1625

Elegia VIII. Tres Caelites Nymphæ Magdalenam exanimem recreant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70461](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70461)

ELEGIA VIII.

*Tres Celites Nympha MAGDALE-
NAM exanimem recreant.*

SIC vbi funestâ mœret sub nube doloris
Magdalis, & pectus turbida cura grauat;
Vndantesq; vomunt immensa volumina fumos,
Myrtea vbi dio silua sub igne cadit:
Inuoluit nox alta caput, seu noctis imago,
Et medium abrumpunt nubila caeca diem.
Ecce autem Cælo labi lux visa sereno:
Diffundit piceos flamma corusca globos.
Spesq; , Fidesq; , Charisq; pari iubar afflat
ab astro,
Irradiatq; nouum Diua ter vna diem.
Cuiq; caput tremulo sua stella coronat in auro,
Munificâq; manu dos sua cuique micat.
Hæc inter Solymis palatur Magdala campis,
Pulueremq; leui turbine verrit iter.
Sic vaga palantem per plana, per ardua rerum,
Occupat Isacio triga beata solo
Obuia, & effræni quâ proripit impete cursum,
Sustinet. illa stetit conscia, & erubuit.
Cui tribus è Nymphis, vox nuntia læta salutis,
Spes interpres, ait: Quò rapis ægra fugam?
Cura sit, ô! teneros via ne tibi deterat artus,
Aspera tot saxis, totq; vlulata feris:
Néve tuum nudâ detergas fronte pudorem,
Cui sua stat sparsis frons inhonora comis.
Siste precor: reducis spem collige & omina vitæ:
Auspicio CHRISTI stat tibi fida salus.

Vt

Vt quid adhuc tot anhela trahis suspiria, que-
stusque,

Et fibra sollicito palpitat icta metu?

Si qua pericla tremis, vel ouantia nubila flammis

Fulmineis; hosti sint precor illa tuo.

Spes tui secunda sui, spes tuta pericli,

Versat inoffensas in noua sæcla rotas:

Vnde nouum dextris voluatur in orbibus æuum,

Quale trahunt superis aurea regna plagis.

Interea ambusto fumantes pectore flammæ,

Qui medico succo leniat, auctor erit.

ELEGIA IX.

*Ternæ Diuæ MAGDALENAM sa-
cro munere donant.*

SAUCIA vbi blandis demulsit pectora dictis

Spes, quam Cælituum prouida cura parit;

Restitit, inque gradu stetit obuia Magdala Diuis,

Attollens Cælo triste supercilium.

Ilicet intonuit læuùm Deus, alba sereni

Lux micat, & cingit pura columba caput.

Insper & cyano stola cui nitet æmula Cælo,

Et Dux prima viæ de tribus vna soror,

Munus habe, dixit; en annulus obses Amoris,

Qui propriam clausisignet in orbe fidem.

Dos ea non simplex. Sequitur soror alma sororè,

Cui semper viridi frondet oliua manu:

En, tibi pignus, ait, termes medicantis oliuæ:

Ille vouet lætâ fronde doloris opem.

Tertia quid spondet, gemmis auroque coruscans?

Dat tibi diues, ait, grande monile Charis.

Quæ